

[Karlskov Jensen.]

lenser, der er nået hjem fra møderne i går i Luxembourg, er det lykkedes at komme igennem med forslag, der sikrer, at der dels ikke indføres nye nationale tilskudsordninger, og dels at de, der er indført, bliver taget op til kritisk revision og afbygget.

(Kort bemærkning).

Fuglsang (DKP):

Jeg synes ikke, at hr. Karlskov Jensens bemærkninger afkræfter, men tværtimod bekræfter det, jeg har sagt, for de vanskeligheder, dansk landbrug er inde i, er fælles for hele fællesmarkedet. Derfor har vi disse protester, og derfor har de store danske landbrugsorganisationer sluttet op bag dem.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Hr. Karlskov Jensen har ordet for en kort bemærkning, og derefter går vi igen over til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Karlskov Jensen (V):

Jeg vil så gentage, at det, som man fra dansk side, i særlig grad fra dansk landbrugs side, havde at indvende imod situationen, var jo netop disse nationale støtteordninger. De er nu låst fast, og de bliver afbygget fremover.

Brusvang (CD):

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om centrum-demokraternes positive stilling til Det europæiske Fællesskab.

Hr. Erhard Jakobsen har lige omtalt landbrugsproblematikken, den skal jeg lade ligge. Men jeg skal konstatere, at mit parti glæder sig over de fordele, der har været omtalt af hr. Erhard Jakobsen for et øjeblik siden, men vi glæder os også over de fordele, der har været for dansk industri. Må jeg henlede opmærksomheden på, at Berlingske Tidende i dag i en overskrift kan sige, at dansk industri har haft den største stigning i eksporten i mange år. Og ser man nærmere på tallene, så ser man, at det ikke bare er en stigning i eksporten til fællesmarkedet, men det er også en stigning i eksporten til områderne udenfor. Det, der er det interessante i denne forbindelse, er, at vort med-

lemskab af fællesmarkedet fra den 1. januar 1973 skabte en sådan optimisme og dynamik og lyst til at investere i dansk industri, at vi i dag står på det kvalitetsniveau og har haft den fremgang i dansk industrieksport, som vi har.

Man har hæftet sig voldsomt ved det, hver gang der har været en krise i fællesmarkedet. I virkeligheden er det, når man kender en smule til de enorme problemer, fællesmarkedet kæmper med, fantastisk, at fællesmarkedet er nået så langt, som det er. Men der er en problemstilling, som er os vedkommende i denne sal, en problemstilling, som først og fremmest er noget, der måtte hvile på skuldrene af os, der er tilhængere, og det er dette, at der blev gjort et stort stykke arbejde i dette land op til den 2. oktober 1972 for at skabe forståelse for, hvad fællesmarkedet var, og hvad det bød på af muligheder og for nødvendigheden af dansk medlemskab, men der er bogstavelig talt intet gjort siden den 2. oktober 1972 for at forklare den danske befolkning, hvad det er, vi er med i, og hvad det betyder for os. Og det er forklaringen på, at vurderingen af fællesmarkedet hos befolkningen er så ringe, som den desværre er.

Når vi går ind for dette fællesmarked, så gør vi det ikke bare på grund af fordelene, men vi vedstår selvfølgelig også forpligtelserne, og en af forpligtelserne er nu engang dette, at man må støtte EFs forskellige organer, sørge for at give dem rimelige arbejdsvilkår. For os var det derfor en ganske naturlig ting at sige ja, når EF ønskede en observatørpost ved FN. Jeg ved godt, at der muligvis er begået en proceduremæssig fejl i forbindelse med behandlingen af denne sag. Jeg er helt overbevist om, at udenrigsministeren selv vil redegøre for enkelthederne heri og forsvare de eventuelle kiks, der måtte være. Men det, der interesserer mit parti i denne sammenhæng, er det politiske, det, at man tager en ganske bagatelagtig ting, et lille proceduresvigt, og gør det til en vældig sag, uden at se på, i hvilken sammenhæng, på hvilken baggrund det skal vurderes. Laver man en procedurefejl i en lille sag, så er det en lille ting; laver man en procedurefejl i en kæmpesag, så er det selvfølgelig en stor ting. Men det her var ikke en stor ting. Det var en selvfølge, en ganske